

MIDLIFE-MEESTER

Leo van Marrewijk (55) was in de jaren 80 en 90 ruim tien jaar leerkracht. Na een carrière in de journalistiek, keert hij parttime terug voor de klas en doet hij er verslag van.

Onbekwaam

Het gesprek met de dame van de invalpool geeft Leo's zelfvertrouwen niet bepaald een oppepper.

Even dacht ik dat het niet goed had verstaan, maar de allervriendelijkste mevrouw van de invalpool zei het echt: „Je bent niet bekwaam.”

Niet bekwaam. Onbekwaam.

Die had ik niet zien aankomen. Ik probeerde te bedenken wanneer iemand voor het laatst tegen me had gezegd dat ik 'niet bekwaam' was. Er schoot me niks te binnen.

Het was ook niet per se heel stimulerend, vond ik. Ik bedoel: je meldt je met de allerbeste bedoelingen aan als invaldocent, in een sector waar de nood hoog is, je zoekt een ochtend lang naar je diploma uit 1986, (gevonden! – in een door papiervisjes aangevreten envelop) je worstelt je door de inschrijfformulieren en loonheffingscellende, en dan krijg je binnen vijf minuten, bij je eerste sollicitatiegesprek, te horen dat je 'niet bekwaam' bent.

Even daarvoor had ze een andere indringende vraag gesteld. „Denk je dat het moëilijk is?”

Met 'het' bedoelde ze 'lesgeven', dat voelde ik.

„Moëilijk? Nou nee, lijkt me. Ruim twintig jaar geleden vond ik lesgeven leuk en toen kon ik het. Dus je zou zeggen dat ik het nog steeds moet kunnen.”

Maar zo gemakkelijk ging dat niet. Gelukkig, zei ze, was mijn diploma nog geldig, en ik had een 'interessant' cv. Maar ja, wie ruim twintig jaar niet voor de klas heeft gestaan, is niet onmiddellijk 'lesbekwaam'. Je bent niet in staat om

een hele dag in je eentje al die leerlingen iets bij te brengen zonder dat ze in de gordijnen klimmen – of erger.

Ze vertelde over andere herintreders, bij wie het vies was tegen gevallen. Over bijscholingstrajecten en herintredersprogramma's van een half tot twee jaar – en dan nog viel het niet mee om orde te houden in de klassen van nu.

„Maar ja, het varieert van persoon tot persoon. Je hebt eigenlijk een individueel leerplan nodig.”

Dat klonk al beter. Mijn leerplan, zo had ik bedacht, zou twee dagen beslaan: een dag meelopen met een ervaren docent, de dag erop tobben met het digiboard. En dan: hop, voor de klas. *Learning by blundering*, daar ben ik van.

En dan zullen we nog wel 's even zien wie hier onbekwaam is.

Volgende week: Leo geeft zijn eerste les in 24 jaar.

ILLUSTRATIE MAGDA RINKEMA